

SARAH LARK

ALLE STERREN AAN DE HEMEL

Het is 1910, en Mia en Julius
ontvluchten Europa. Maar aan
de andere kant van de wereld haalt
de oorlog hen in...

ROMAN

SARAH LARK

ALLE STERREN AAN
DE HEMEL

De Fontein

1

‘Schiet nu toch, Julius!’ riep Helena toen de enorme beer, een mannetje wild zwijn, in zijn schootsveld kwam.

De drijvers dreven het wild het gebied in dat werd omsingeld door de zesenvestig jachtgasten van Landgoed Grossgerstorf.

Julius von Gerstorf en zijn nicht Helena zaten naast elkaar, maar Helena moest herladen, want zij had meteen geschoten toen het wilde zwijn tevoorschijn kwam, maar gemist.

Julius had het dier precies in het vizier. De beer rende in paniek recht op hen af, gevolgd door een zeug en haar jong. Julius kon niet missen. Toch aarzelde hij. Zo’n prachtig dier... zo vol leven... Hij vond het oneerlijk om het vanuit een hinderlaag dood te schieten. Toch moest hij snel iets doen, want als wilde zwijnen een mens opmerken kan het gevaarlijk worden. Julius richtte zorgvuldig... en schoot over de kop van de beer heen.

Ook Helena was weer schietklaar. Omdat ze ervan uitging dat hij de beer in het vizier had, richtte zij op de zeug. Het schot was raak en het dier viel, terwijl de beer en het jong naar rechts uitbraken, langs hen heen renden en uit het omsingelde gebied vluchtten.

‘Julius, hoe kón je hem missen?’ mopperde Helena. ‘Hoever was hij bij ons vandaan? Twintig meter? Ieder kind had raak geschoten. En jij bent nog wel soldaat! Wat ga je doen als er een oorlog uitbreekt?’

Dat vroeg Julius zich inmiddels ook af, hoewel hij heel acceptabel schoot als hij op een schietschijf richtte. Maar dieren doden stond hem tegen, en mensen doden al helemaal. Hij had andere kwaliteiten waardoor hij – in vreedestijd tenminste – toch interessant was voor

het leger. Julius von Gerstorf was een uitstekende ruiter. Hij diende bij het Eerste Koninklijke Saksische Regiment Lansiers en zou binnenkort worden opgeroepen door de Militaire Ruiterschool in Hannover. Dat laatste was een grote eer, want hij was twintig en nog maar vaandrig. Normaal moest je minstens luitenant zijn of een nog hogere rang hebben om op de Academie te worden toegelaten.

‘Ik struikelde,’ zei hij ter verontschuldiging, ‘zo’n stomme wortel. Maar jouw schot was raak.’

De zeug die Helena had neergeschoten bewoog niet, ook niet toen ze dichterbij kwamen om te controleren of ze echt dood was.

‘Bladschot!’ zei Helena trots.

‘Gefeliciteerd,’ zei Julius droog.

Inmiddels gaf een hoornsignaal het einde van de jacht aan. Julius vond dat prima. Het was oktober en ze zaten al sinds vijf uur vanochtend in dit koude, vochtige bos zonder zich te bewegen. Hij was nat en had het koud en dat zou voor Helena niet anders zijn.

Zijn nichtje leek echter te gloeien door de jachtkoorts. Ze zag er ook niet verfromfaaid uit: haar loden pakje sloot nauw om haar lichaam en het blonde haar onder haar hoedje was keurig opgestoken; Helena von Gadow was negentien, maar toch al een indrukwekkende verschijning. Op haar aristocratische gezicht verscheen een glimlach. ‘Ach, wat mij betreft zeggen we dat jij haar hebt neergelegd,’ stelde ze voor.

Julius schudde zijn hoofd. ‘Echt niet. Ere wie ere toekomt.’

Nu konden ze hun positie verlaten en zonder gevaar naar de wagen lopen die op een open plek op het jachtgezelschap stond te wachten. De drijvers verzamelden ondertussen de geschoten dieren en legden ze als een jachttableau naast elkaar. Bij de wagen stonden bedienden klaar met een lichte maaltijd voor de jagers en er gingen natuurlijk flessen schnapps rond. Verder had bijna iedere man een zakflacon bij zich.

Albrecht von Gerstorf liet kruidenbitter rondgaan. Julius nam een glaasje zodat hij in elk geval vanbinnen warm werd. Helena liet zich ook wat inschenken en negeerde de afkeurende blik van de jachthouder. Het was niet erg damesachtig om schnapps te drinken, maar

aangezien ze tijdens de jacht haar mannetje stond, wilde hij het haar ook niet onthouden.

‘*Waidmannsheil!*’ zei Albrecht.

‘*Waidmannsdank!*’ antwoordde Helena.

‘En, hebben jullie succes gehad?’ Magnus, Julius’ oudere broer, kwam bij hen staan. Hij had samen met Veronika, Helena’s jongere zus, gejaagd. Julius vond dat Veronika er al even koud en misplaatst uitzag als hij zich voelde.

Helena vertelde over de geschoten zeug, zonder iets over zijn misser te zeggen. Over zulke dingen hield ze altijd haar mond; ze zou niemand voor schut hebben gezet en Julius zeker niet, want ze leek een zwak voor hem te hebben. Waarom had ze op deze jachtdag anders de voorkeur aan zijn gezelschap gegeven in plaats van aan dat van zijn veel onderhoudender en levendiger broer?

Magnus had ook een wild zwijn geschoten, een heuse beer. En Veronika, nam Julius aan, had haar jachtgeweer niet eens aangeraakt.

‘Daar hebben ze glühwein,’ zei hij tegen haar. ‘Misschien wil je iets om warm te worden?’

De glühwein werd boven een open vuur verwarmd. Veronika liep dankbaar met hem mee naar de vuurplaats waar ze haar handen aan het vuur warmde, terwijl hij een beker wijn voor haar haalde. ‘Ik haat de jacht,’ zei ze, voor ze een slok nam.

Julius had het liefst met haar ingestemd, maar dat zou ongepast zijn gezien zijn rol als gastheer van deze drijfjacht. Dus glimlachte hij alleen toegeeflijk. ‘Ik weet zeker dat je je straks tijdens het jachtbal beter zult vermaken.’

Veronika beantwoordde zijn glimlach. ‘Alleen als jullie balzaal verwarmd is.’

‘Als dat onvoldoende is, zal ik mijn best doen je tijdens het dansen te verwarmen,’ beloofde Julius. Hij mocht Veronika. Ze was schuchter en zachtaardig, volkomen anders dan haar aantrekkelijkere zus.

‘Moet je dan niet met Helena dansen?’ vroeg Veronika.

Het was een publiek geheim dat Helena’s vader en Julius’ vader Helena als toekomstige huwelijkskandidate voor Julius beschouwden, maar dat was natuurlijk vooral een erfeniskwestie. Karl von Ga-

dow had geen zoons, zodat zijn oudste dochter Helena zijn erfgenaam was. Albrecht von Gerstorfs erfgenaam was Magnus, zodat Julius geen land zou erven. Wat lag dus meer voor de hand dan de jongste zoon met Helena te laten trouwen om daarmee het beheer van het landgoed van de Gadows veilig te stellen? Julius was ervan overtuigd dat Helena het land van haar familie het liefst zelf zou beheren, maar dat verbood de conventie. Had ze misschien een zwak voor hem omdat ze hoopte dat ze bij hem meer invloed op het beheer kreeg dan wanneer ze met een zelfbewustere man zoals Magnus zou trouwen?

Julius onderdrukte een zucht. ‘Als goede gastheer is het mijn taak me met alle dames bezig te houden. Bovendien zou ik het heel fijn vinden als ik een dans van je zou krijgen,’ voegde hij er snel aan toe.

‘Dan zien we elkaar later,’ antwoordde Veronika vriendelijk.

Een van de drijvers was net naar Julius toe gekomen, waarschijnlijk om iets over de organisatie te vragen. En beleefd als ze was wilde ze haar neef niet langer in beslag nemen.

Inmiddels was het jachttableau klaar en werd het hallali geblazen ten teken dat de jacht nu echt afgelopen was. De bedienden pakten de restanten van het eten in en maakten aanstalten het vuur te doven. Alle jagers verdeelden zich over de vier wagens die door sterke paarden werden getrokken en die hen zouden terugbrengen naar de herenboerderij.

Het was een lange rit. Het bosgebied van dit landgoed was uitgestrekt, en daarnaast werden nog vijftig hectare akkers en weilanden bewerkt. Uiteindelijk bereikte het gezelschap de door kastanjes omzoomde laan die naar het herenhuis leidde. Daar moesten ze eerst over een brug, want de voormalige havezate was omringd door een vijf meter brede gracht. Via het poortgebouw kwamen ze op een van de dienstbinnenplaatsen, waar bedienden klaarstonden met alweer een jachtdronk en brood met eigengemaakte worst. Julius en Veronika moesten nog verschillende *Waidmannsheils* en *Waidmannsdanks* doorstaan voordat de gasten zich in hun kamers terugtrokken om zich om te kleden en uit te rusten. Julius liep achter zijn vader en broer aan naar de privévertrekken van de familie. In de hal werden ze

opgewacht door de huisdame, een statige matrone van in de vijftig. ‘Ik moet u doorgeven dat meneer Gutermann en zijn dochter zijn gearriveerd,’ zei ze zakelijk.

Albrecht von Gerstorf knikte verstrooid en vroeg toen verbaasd: ‘Nu al? Ik dacht dat hij morgen pas kwam. En waarom heeft hij zijn dochter meegenomen?’

‘Is dat onze bankier?’ vroeg Magnus. ‘Heb je hem uitgenodigd, vader? Voor... het bal?’

Albrecht vertrok zijn gezicht. ‘Nee, maar dat zullen we nu dus alsnog moeten doen. Mevrouw Greta, breng hem alstublieft onze uitnodiging over voor het jachtdiner en het aansluitende bal – hoewel dat laatste vooral zijn dochter zal interesseren. Van haar weet ik helemaal niets.’ Hij draaide zich om.

‘Waarom komt vaders bankier hiernaartoe?’ vroeg Julius aan zijn broer. ‘Gaat het alweer om een lening?’

Iedere grootgrondeigenaar leende af en toe geld van een bank, voor de aankoop van moderne landbouwwerktuigen of voor de financiering van renovatiewerkzaamheden. Julius vermoedde echter dat zijn vader om andere redenen een lening moest afsluiten. De militaire loopbaan van de jonge luitenant Magnus kostte handenvol geld, niet alleen omdat hij volgens zijn stand moest leven, maar ook vanwege zijn lichtzinnige levensstijl. Magnus, ook student van de Ruiterschool Hannover, sloeg geen kaartspel of riskante weddenschap over. Albrecht von Gerstorf hoopte dat Julius hem zou kunnen intomen zodra zijn beide zoons een woning deelden. Julius had daar minder vertrouwen in, want Magnus had nog nooit naar hem geluisterd.

Magnus haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. En verontschuldigd me nu alsjeblieft. We zien elkaar vanavond.’ Daarna liep hij de trap op naar zijn kamers.

Julius vreesde het ergste. Het stoorde hem dat Magnus hun vader zo schaamteloos misbruikte, hoewel hij niet echt dacht dat zijn familie hierdoor zou worden geruïneerd. De bossen van het landgoed waren uitgestrekt, de landbouw was winstgevend en hun paardenfokkerij was vrij bekend. Het leger betrok zijn jonge remontepaarden van

Grossgerstorf, veel jachtruiters kochten daar hun paarden en veel hengsten en merries gingen voor enorme bedragen naar andere stoe-terijen. Toch was er geen enkele reden de erfenis te verkwan-selen, zoals Magnus deed.

Julius had helemaal geen belangstelling voor gokken. Hij won na-tuurlijk wel graag, maar dat beperkte zich tot de ruitersport. Het le-ger organiseerde endurance-, cross country- en springwedstrijden. In al deze disciplines had hij zich al onderscheiden en zijn broer vaak naar de tweede plaats verwezen. Magnus was een al even getalenteer-de ruiter, alleen roekelozer en impulsiever. Als alles goedging, was Magnus onverslaanbaar, maar wanneer ging alles ooit goed? Meestal loonde het om iets voorzichtiger te zijn en je paard goed te trainen. Magnus vertrouwde graag op het uitstekende talent van de paarden van zijn vader, terwijl Julius ze bovendien trainde in de klassieke dressuur.

Julius verheugde zich nu al op de lessen bij de Ruiterschool Han-nover. In zijn huidige regiment, het Eerste Koninklijke Saksische Re-giment Lansiers, werd minder waarde gehecht aan de klassieke rij-kunst. Maar daar gaf wachtmeester Friedrich Schmitz les, die tot voor kort in Amerika had gewoond en was opgeleid bij de Ameri-kaanse cavalerie. Schmitz had het in de Verenigde Staten tot luite-nant geschopt en gaf nu in Saksen les volgens de methodes die in de VS gebruikelijk waren. Voor het gevecht te paard had dat enkele voordelen. Schmitz vond grondwerk belangrijk voor het inrijden van de jonge paarden, en hij gaf les in *neck reining*, een indirecte teugel-hulp waarbij een richtingverandering wordt aangegeven door lichte teugeldruk tegen de paardenhals. Dat vereenvoudigde het tijdens een gevecht anders onvermijdelijke rijden met één hand. De Saksische lansiers bereden hun paard bovendien bitloos en meestal met losse teugel. Julius vond dat fascinerend. Zijn dienstpaard liep uitstekend en hij genoot van het werken met de remontepaarden – jonge leger-paarden in opleiding. Toch had hij ook belangstelling voor de hogere disciplines van de dressuur en hoopte op dat gebied sportieve succes-sen te kunnen boeken. Parcourspringen en paardenrennen trokken hem veel meer dan de speciale training van de paarden om in een

oorlog te worden ingezet. Hoewel ze dagelijks met wapens oefenden, dachten hij of zijn vrienden nooit serieus aan een oorlog.

Julius was blij dat in zijn kamer een vuur brandde. Bovendien hadden de bedienden warm water klaargezet, zodat de familieleden zich na de jacht konden wassen. Nadat hij hier uitgebreid van had gebruikgemaakt, werd hij eindelijk weer warm.

Het duurde nog even voordat hij zich moest omkleden voor het bal en hij vroeg zich even af of zijn vader al een onderhoud met de bankier had gehad. Hij had graag willen weten welke leningen Albrecht von Gerstorf aanvraag. Aan de andere kant, dacht hij, ging het hem niet echt aan en bovendien leek het hem onwaarschijnlijk dat zijn vader vanmiddag al met de bankier zou praten. Albrecht von Gerstorf had zich die ochtend ruimschoots bediend van schnaps en glühwein, zodat hij de tijd voor het banket wel zou gebruiken voor een dutje.

Julius liep naar beneden om een kijkje in de stal te nemen. De volbloedmerrie Medea, die hij het afgelopen jaar zelf had getraind, was die ochtend naar de stal bij het huis gehaald omdat Albrecht von Gerstorf haar wilde verkopen. Julius vond dat jammer, en hij wilde haar voor haar vertrek graag nog een keer rijden. Hij besloot via een zij-uitgang naar de stallen te lopen, maar kwam niet verder dan de werkkamer van zijn vader, waarvan de deur openstond. Aan het enorme bureau van Albrecht von Gerstorf zat Gutermann, een vrij kleine man, een van de omvangrijke grootboeken van het landgoed te bestuderen. Bij de deur stond een van de bedienden die de bankier waarschijnlijk moest helpen zodra deze iets nodig had.

Julius liep zonder aarzeling naar binnen. ‘Meneer Gutermann?’

De man keek op. Hij had een heldere blik in zijn bruine ogen, droeg een bril met dikke glazen, had dik haar, een kleine neus en een wijkende kin. Julius vond hem wel wat op een vriendelijke beer lijken.

‘De jonge heer von Gerstorf!’ Gutermann leek blij hem te zien. Hij stond op en stak zijn hand uit naar Julius. ‘Wat fijn dat een van de beheerders van het landgoed vandaag toch bereid is zich even met de boeken bezig te houden. Ik kon immers niet weten dat ik hier midden in een jachtpartij terecht kwam?’

‘Dat had mijn vader u moeten vertellen,’ zei Julius verontschuldigend. ‘Die afspraak is al lang geleden gemaakt, dus is hij het misschien vergeten. Wat de boekhouding betreft... Ik zou u graag willen helpen, maar ik heb daar helaas helemaal geen verstand van. Ik ben cavalierist.’

‘Dat is bijzonder jammer, jongeman,’ zei de bankier. Het klonk een beetje als een standje. ‘U wilt dit bedrijf immers ooit overnemen. Dus zou u er dan al wat van moeten weten.’

Julius schudde zijn hoofd. ‘U vergist zich, ik ben Julius von Gersdorf, de jongste zoon. Mijn broer Magnus...’ Hij had bijna gezegd dat Magnus vermoedelijk nog minder van de cijfers wist dan hijzelf, maar hij hield zijn mond. Hij vroeg zich af hoe hij deze fout kon herstellen. ‘Misschien zou ik... Weet u, als u het paardenstamboek wilt inzien kan ik dat wel samen met u doornemen.’ Hij had namelijk een uitstekend inzicht in het paardenbestand van het landgoed.

Gutermann glimlachte. ‘Dat is al iets!’ Aan de bediende vroeg hij: ‘Wil jij dat voor ons ophalen, Franz?’

Even later verdiepten Julius en de bankier zich in de overzichten met betrekking tot de geboren veulens, de dekgelden en de aan- en verkoop van paarden.

‘U hebt een aanzienlijk bedrag uitgegeven voor drie paarden uit Engeland,’ zei Gutermann over een boeking. ‘Mag ik vragen waarom dat geld daarin is geïnvesteerd?’

Julius dacht even na, maar toen wist hij het weer. ‘Twee paarden uit Engeland,’ zei hij. ‘Twee hengstveulens. De merrie komt uit Hoppegarten. Alle drie de paarden zijn volbloeden.’

‘Uw vader wil dus renpaarden gaan fokken? Ik eh... hoorde dat uw broer daar belangstelling voor heeft...’

Julius zei met een vreugdeloze glimlach: ‘Mijn broer gokt op renpaarden en doet ook weleens mee aan militaire wedstrijden. Mijn vader heeft die volbloedhengsten gekocht voor de veredeling van onze warmbloedfokkerij. De landrassen hier zijn... nou ja, iets te zwaar voor de moderne cavalerie en de jacht. En wij concentreren ons op het fokken van meer sierlijke rijpaarden. Er is de laatste tijd immers veel vraag naar halfbloedpaarden.’

Hij zei maar niet dat de aankoop van de volbloeden minder te danken was aan het zakelijk inzicht van zijn vader en meer aan zijn eigen ideeën over de toekomst van de rijpaardenfokkerij. Magnus had hem daarin gesteund, waarschijnlijk met de bedoeling de paarden te gebruiken tijdens races. Albrecht von Gerstorf had met tegenzin ingestemd met de wens van zijn oudste zoon.

Gutermann knikte. ‘Zeer verstandig, vooral het plan om u niet uitsluitend te concentreren op het fokken van cavaleriepaarden. Ik wil u niet kwetsen, eh...’ Hij zocht naar een militaire rang, maar Julius’ kleding gaf hem daar geen enkele aanwijzing voor. Julius zou tijdens het bal zijn gala-uniform dragen, maar op de boerderij van zijn vader droeg hij het liefst civiele rijkleding.

‘Vaandrig,’ zei Julius. ‘Ik hoop dat ik binnenkort tot luitenant word bevorderd.’

Gutermann knikte weer. ‘Zeker. Ik denk echter dat de cavalerie tijdens de komende oorlogen geen belangrijke rol meer zal spelen. Datzelfde geldt voor door paarden getrokken kanonnen bij de artillerie. Motorvoertuigen zullen terrein winnen, ook op het slagveld. Onze ingenieurs en militaire strategen zullen wel iets bedenken.’

Julius haalde zijn schouders op. Wachtmeester Schmitz had ook zoiets gezegd. Volgens hem was de cavalerie tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog voor het laatst grootschalig ingezet. Julius zelf kon en wilde dat niet beoordelen. Hij was wel blij dat Gutermann vrij tevreden leek over het beheer van de stoeterij.

‘Mag ik vragen waarom mijn vader een lening bij uw bank heeft aangevraagd?’ vroeg hij nog, voordat hij afscheid van de bankier nam.

Een blik op de grote staande klok in het kantoor van zijn vader had hem verteld dat het bijna tijd was om zich te kleden voor het bal.

Gutermann knikte en vertelde bereidwillig: ‘Het gaat om de bouw van een graansilo. Bovendien zijn een paar stallen dringend aan renovatie toe, dus die wil ik morgen graag bekijken. Het landgoed is namelijk het onderpand voor de lening, dus wil ik graag weten hoe groot de schade is en hoeveel invloed die heeft op de totale waarde.’

Julius had helemaal geen grote schade aan de stallen gezien, maar

daar had hij ook niet echt op gelet. Het was in elk geval goed dat de lening was bedoeld voor investeringen in de gebouwen van het landgoed en niet om de schulden van zijn broer af te betalen.

Lees verder in *Alle sterren aan de hemel*

Van Sarah Lark verschenen:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte

Het lied van de wolken

De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust

De schaduw van de kauri-boom

De dag van de zonnewende

De Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen

Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen

De zang van de hoornschelp

De legende van de vuurberg

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis

Het familiegeheim

Eerste druk oktober 2021

Oorspronkelijke titel *Schicksalssterne*

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam,
www.lindakohn.nl.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp © De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5607 6

ISBN e-book 978 90 261 5608 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5801 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.